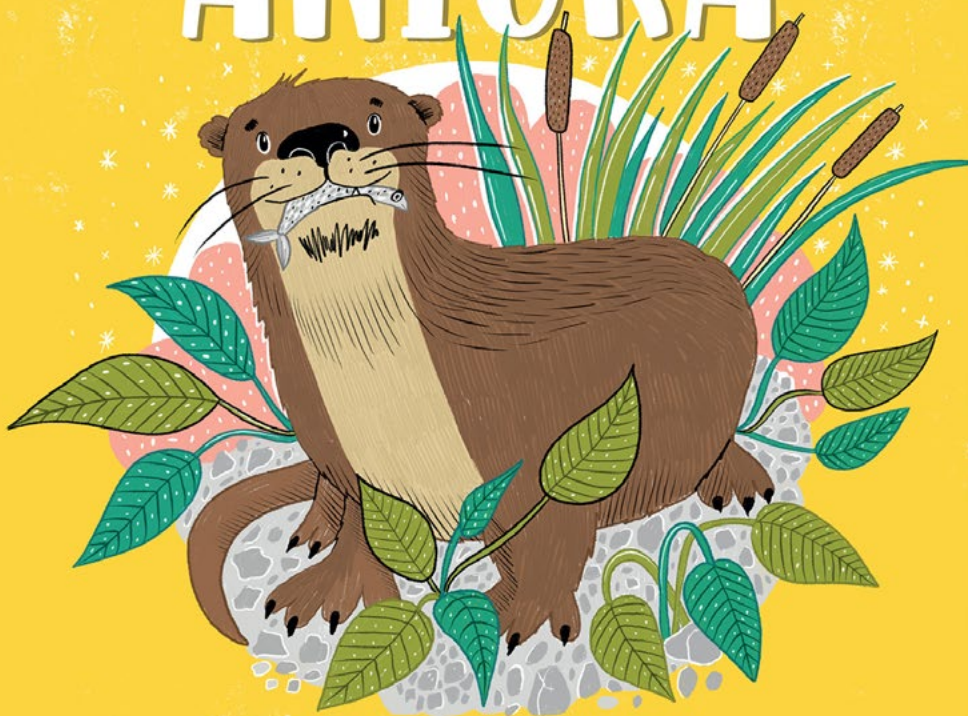

záchranná stanica

VYDRA ANIČKA

Zuzana Štelbaská

Ilustrovala Lucia Zednikovičová

Albatros

Záchranná stanica Vydra Anička

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Zuzana Štelbaská

Záchranná stanica: Vydra Anička – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

**VYDRA
ANIČKA**

záchranná stanica

VYDRA ANIČKA

podľa skutočnej udalosti

Zuzana Štelbaská

Ilustrovala Lucia Zednikovičová

Albatros

Text © Zuzana Štelbaská, 2023

Illustrations © Lucia Zednikovičová, 2023

Photo © Jakub Krška, 2023

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2023

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3445-5

ISBN e-knihy 978-80-566-3462-2 (1. zverejnenie, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3463-9 (1. zverejnenie, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-3461-5 (1. zverejnenie, 2023) (ePDF)

Pískajúca hračka

Malá Lydka sa opäť sama túlala na okraji dediny. Keď rodičia po raňajkách vyšli na záhradu, ubzikla z dvora. Vedela, že ju nebudú hľadať. Mali príliš veľa práce s prípravou pôdy na sadenie. Lydka tieto ťažké práce nemala rada. A otec sa na ňu často zlostil, že len zavadzia a motá sa mu pod nohami. Preto sa rozhodla, že mu to dnes uľahčí a zavadzať im nebude.

Neveľká dedina Bretka veľa zábavy pre osamotené malé dieťa neponúkala. No Lydka mala svoje obľúbené miestečká. Keď sa na nich zašila, vedela tam ostať aj celý deň. Nie raz ju museli rodičia hľadať. Dostala trest, ale potom sa všetko vrátilo do starých kolají a ona zas a znova ušla. Počas jarých víkendov mali rodičia skrátka priveľa práce a primálo času na svoje šesťročné dievčatko.

Poza cintorín sa dostala k rieke Muráň a popri koryte kráčala až k náučnému chodníku. Muránsky prielom bol obľúbeným výletným miestom. Obvyčajne v ňom stretávala turistov, no teraz tu nebolo ani nohy. Bolo príliš skoro ráno.

Lesíkom pobehla ešte zopár metrov. Rieka tiekla pozdĺž veľkej časti trasy a krásne šumela. Niekde bola voda pokojná a tichá ako sen a inde dravá a hlučná ako diaľnica do Paríža.

Lydka si sadla na breh a obracala kamene. Hľadala živé tvory. Akékoľvek. Beličky, larvy, slimáky. To všetko pochytila, pozbierala a strčila si do vrečka.

„*Mám, mám, mám,*“ pospevovala si, „*plné vrec-ká mám.*“ Občas do nich siahla, aby sa prehrabala medzi telíčkami drobných živočíchov. Páčili sa jej. Prekážalo jej iba to, že ani jeden z nich dlho na vzduchu neprežil. Lydka nevedela, čo je to súcit so živým tvorom. Doma jej povedali, že zvieratá nič necítia. Tránila mačky a k hmyzu bola nelútostná. Keď rodičia doviezli psa, držali ho po celý čas uviazaného na reťazi. Obojok mu na krku robil krvavé rany, ale mama tvrdila, že také niečo psovi nevadí. Lydka ho mohla natahovať a všelijako kvákať, a hoci

psík protestoval, nik jej nepovedal, že to nemá robiť. Dokonca raz na vlastné oči videla, ako sa v stodole otec zahnal na myš lopatou. Drobné sivé stvorenie úder prežilo. Otec nad myškou len mávol rukou a Lydka sa s ňou mohla hrať. Prestala, až keď si všimla, že sa nehýbe. Nechala ju tak.

Nedaleko rieky bola malá jaskyňa. Bol to skôr kamenný tunel, dalo sa cezeň prejsť na druhú stranu. Dievča vliezlo dovnútra, tak aby ho nebolo vidieť z cesty. Povyberalo obsah vreciek a hralo sa.

Lydka zrazu začula neznáme zvuky. Vonku voľľačo pískało. Prestala sa hrať a sústredila sa. Znova to zapískało.

„Niekto sa tam hrá s pískačou hračkou,“ napadlo jej. Rada by videla, čo je to za hračku, preto vybehla von. Nestarala sa už o nič, čo so sebou do jaskyne priniesla.

„Ide to zhora či zdola?“ spýtala sa sama seba. Zdalo sa jej, že prihlasno dýcha, a preto dobre nepočuje okolité zvuky, a tak si zakryla nos a čakala. Pískanie sa ozvalo zase! Bolo pravidelné a nástojčivé. Ozývalo sa hlbšie z lesa.

Lydka pobehla za zvukom. Občas sa zastavila a znovu počúvala, aby náhodou neprišla o nejakú novú dobrú zábavu.

Teraz si už bola istá. „Ozýva sa to od rieky,“ povedala nahlas. Zišla z chodníka a hľadala a hľadala. Za každú cenu chcela nájsť čosi nové na hranie, čo tak pekne píska. Takúto pískaciu hračku určite nemá žiadna z jej kamarátok!

Uteč, potkan!

Kým Lydka na brehu hľadala, odkiaľ vychádza to zvláštne pískanie, k jaskyni prichádzala partia miestnych tínedžerov. Nemali žiadny plán, chceli si len tak posedieť a pokecať o živote.

„Ticho, počujete to?“ povedala Marika, keď sa jej čosi zazdalo. „Niečo tu piští.“

„Podme sa pozrieť,“ navrhli chlapci. Minuli jaskyňu a pokračovali ďalej po lese. Zvuk sa zosilňoval, pískanie bolo čoraz bližšie. Decká zanedlho zistili, že za ním treba ísť k rieke.

„Dávajte pozor na korene. Nieže sa tu niekto zgrúli a spadne do vody,“ upozorňovali sa navzájom, ale zároveň do seba strkali, robili si schválnosti a smiali sa na tom.

Lydka si ich zatiaľ nevšimla. Bola príliš zaujatá sledovaním pohybu nejakého malého zvieraťa

na brehu. Chcela zistiť, či naozaj píska tento čudný tvor, alebo má hľadať ďalej. Po chvíli sa zviera pohlo a zapišťalo. Lydke sa rozžiarili oči. Pískajúce zviera? Také ešte nikdy nevidela a veľmi ho chcela! Presúvala sa po hrboľatom brehu bližšie k nemu.

Keď tínedžeri došli až k vode, zbadali ju. „Aha, veď je to Lyda!“ zvolal Ľubo, jeden z chlapcov z partie. „Čo tam robí? Zase sa túla?“

„Pozrite, ona tam niečo chytá,“ ukázala Marika na malé dievčatko, ktoré sa snažilo holými rukami chytiť akési zviera. Nemotorne za ním skákalo zo všetkých strán.

